

Живко Николић

ПУТ У ТАЈАНСТВЕНО

Кад будеш приспео у вечни град мој драги Галерије
одмах отићи на трг где продају робиње.
Тамо ћеш наћи Аполодора из Дамаска,
моје му име помени и он ће ти одмах дати коња и опрему
за дуго путовање у пределе јужне.
А кад се буде спремало седмо вече, дубоко у брдима,
иза једне тамне шуме изникнуће изненада палата препуна сјаја.
Ту ће те дочекати небеском свирком, клицаће у твоју славу
насмејана лица, а ти не буди лакома луда кад отпочне гозба,
примај тек ситније дарове казивајући свима како ће још дуго
трајати твој пут. Најмудријем међ њима годиће такве речи
и он ће ти пренети многе тајне. Чета његових војника повешће
те дубље у брада, с њима ћеш кроз тамне пределе јездити,
покадшто ветровима пркосећи, али не посустани, макар до тебе
и самртни звуци пристизали. А кад у даљини будеш чуо лавез
сети се да твом путу у тајанствено ближи се крај. Тад запевај химну,
што лавез буде ближе бивао, певај помније. Кад изненада спазиш избе
из којих куља дим, не збуњуј се, ниси заметнуо пут.
Изићи ће пред тебе пуно знатижељних очију, али крепки, белобради
старац који се осмехује говориће у име свих. Руку му целивај, и скут.
Пођи за њим ка високој стени која се над долином падвија,
тамо, у студеној шпилји самује најмудрији. Ту има једна мрачна
одаја у коју ћеш ући изговоривши речи које од најмудријег будеш чуо.
Старци ће дотле весело појати како ништа на свету од њихових
ветрова није вредније. Кад фијук на себи осетиш, изићи

на светлост снокојан, скупи војску и поћи путем који те је ту и
довео, носећи у себи моћи какве нико ти знан није имао.
Исписах ти ово ја, Корнелије Гај Лонгин,
који сам и сам, пре много година, тај исти пут прешао.
Сада се радујем што ћеш на тај пут и ти, та радост ми је једино
што још имам; дружим се са утварама, неразазнатљиво пазирем
и све могу да докучим, али ми се увелико приближава крај.

1991–1997, Београд

ОСТАЈТЕ ТАМО

далеким друговима

Остајте тамо, не враћајте се, зло је!

У неку руку, истина је све што главари кажу колико и нема
истине у ономе што су рекли. Када се на друго узвишење стане
то више није та истина, а ни лаж није толико црна. Овде све
може и не мора ништа, свега има и свега нема, како кад,
и у току једног трену. Остајте тамо, бар вам је ваздух чист
и речи ваше не трују га. Овде и најблажа на повоку наликује.
И онима који су у блато загазили говоре да нису добро видели
и да по златном праху газе. И говоре како те срећа непрестано
обљубљује а ти се све време грчиш од студени и глади.
Остајте тамо јер ово овде
није ово овде, него је нигде, пустош и празнина. Овде је свака
стопа комад пустиње, а пустиња ужарено средиште пакла.
Остајте тамо, јер овде сада убеђују да над главама немамо сунце
него грудву сумнора која ће се истопити ако се у речено не верује.
Остајте тамо јер ни ми овамо поуздано не знамо
где јесмо, јер ако на камен станемо говоре нам како смо стали
на неки други, а не на онај на који смо хтели. Остајте тамо јер
тако бар знамо где сте ви, јер ово овде више није ово овде,
а ни ми више писмо ми, него нека забуна, нека природна
грешка, нека маса без лика и наличја, која се мрешка и урличе.

1995–1997, Београд

